

Άγιοι μάρτυρες Μάρκος επίσκοπος Αρεθουσίων, Κύριλλος διάκονος κ.ά.

/ [Πεμπτουσία](#)

Οι άγιοι μάρτυρες Μάρκος επίσκοπος Αρεθουσίων, Κύριλλος διάκονος και άλλοι πολλοί

Ο άγιος Μάρκος, υποκινηθείς από θείο ζήλο κατά τους χρόνους της μονοκρατορίας του Μεγάλου Κωνσταντί-νου (324-337 μ.Χ.), γκρέμισε πολλούς βωμούς των ειδώλων και στη θέση τους έχτισε εκκλησίες. Όταν όμως έγινε αυτοκράτορας ο Ιουλιανός ο παραβάτης (361-363), απένειμε με-γάλη τιμή στην ειδωλολατρική θρησκεία και έδωσε πολύ θάρρος και παρρησία στους ειδωλολάτρες. Τότε ο αποστάτης αυτός αυτοκράτορας έκαμε μεγάλα και πολλά κακά όχι μόνο στον άγιο Μάρκο, αλλά και σε πολλούς άλλους που είχαν γκρεμίσει ειδωλολατρικούς ναούς και βωμούς.

Ο Άγιος βέβαια κρύφτηκε για λίγο καιρό σε κάποιο μέρος. Μόλις όμως πληροφορήθηκε ότι οι ειδωλολάτρες συνέλαβαν κάποιους άλλους, αντί αυτού, και τους τιμωρού-σαν, έσπευσε αμέσως και παραδόθηκε στους αιμοχαρείς αυτούς

υπηρέτες των ειδώλων. Εκείνοι δε, αφού τον άρπαξαν και τον γύμνωσαν, του καταπλήγωσαν ολόκληρο το σώμα με ραβδισμούς και ακολούθως τον έριξαν σε έναν δυσώδη υπόνομο. Μέσα σ' αυτήν τη δυσωδία τον άφησαν αρκετό χρόνο. Έπειτα τον έβγαλαν από εκεί και τον παρέδωσαν σε φανατι-σμένα παιδιά να τον τρυπούν με σακοράφες. Κατόπιν, αφού του έβρεξαν με άλμη ολόκληρο το σώμα και εν συνεχεία το επάλειψαν με μέλι, ημέρα μεγάλου καύσωνα, τον κρέμασαν ψηλά με σχοινιά, ώστε ολόγυμνος, όπως ήταν, να προσβάλ-λεται καταμεσήμερο από τις καυτές ακτίνες του ηλίου και να καταφλέγεται, ενώ παράλληλα το επίχρισμα με την άλμη και το μέλι να χρησιμεύει ως τροφή στις μέλισσες και τις σφήκες.

Αυτά τα ανήκουστα βασανιστήρια γίνονταν στον Άγιο και ο θεσπέσιος αυτός πρεσβύτες τα υπέμενε καρτερικώς, προκειμένου να μη δώσει στους ειδωλολάτρες την ικανο-ποίηση ότι λιγοψύχησε έτσι ώστε αυτοί να ανοικοδομήσουν και πάλι τους καταστραφέντες βωμούς τους. Επιπλέον, όμως, τους νίκησε και με την πράξη. Πράγματι, μόλις αυτοί είδαν ότι ο πολιός Άγιος υπέμεινε με νεανική ρωμαλεότητα τα βασανιστήρια, άφησαν την ειδωλολατρία και πίστευσαν στον Ιησού Χριστό.

Κάτι παρόμοιο —όχι βέβαια ακριβώς — συνέβη, πάλι επί Ιουλιανού, και στη Φοινίκη. Εκεί λοιπόν ο διάκονος Κύριλλος γκρέμισε βωμούς και έκαψε ξύλινα αγάλματα δαιμόνων. Για το λόγο αυτό συνελήφθη και οδηγήθηκε ενώπιον των δικαστών, όπου διακήρυξε με παρρησία ότι ο μόνος αληθινός Θεός είναι ο Θεός των χριστιανών. Τότε οι ειδωλολάτρες του έκοψαν τη γλώσσα και εν συνεχεία, αφού του άνοιξαν την κοιλιά και του έβγαλαν έξω τα σπλάχνα, τον έκαμαν κοινό θέαμα! Λέγεται δε ότι εκείνοι οι αιμοχαρείς άρχισαν να τρώνε το συκώτι του Αγίου και ότι για την ανόσια αυτή πράξη τους τιμωρήθηκαν όπως τους έπρεπε, αφού, την ώρα που το έτρωγαν, κατέπεσαν τα δόντια τους, εξαφανίστηκε η γλώσσα τους και χάθηκε το φως των οφθαλμών τους.

Και, ακόμη, ποιός θα μπορούσε να διεκτραγωδήσει κατά τρόπο επάξιο τα παθήματα που υπέστησαν στην Ασκάλωνα και τη Γάζα γυναίκες παρθένες (μοναχές) και άνδρες ιερωμένοι, τους οποίους ξεκοίλιασαν οι αιμο-διψείς ειδωλολάτρες και, αφού τους αφαίρεσαν τα σπλά-χνα, έβαλαν στη θέση τους κριθάρι, για να το φάνε οι χοίροι;

Αυτά ήταν τα κατορθώματα (!) της ασεβούς βασιλείας του Ιουλιανού του παραβάτη και εκείνων που ήταν πειθή-νια όργανά της. Αλλ' όμως για τους Μάρτυρες του Χρι-στού, αντί των εδώ πρόσκαιρων βασάνων, ετοιμάστηκε η αιώνια μακαριότητα, ενώ για τον υπερασπιστή της ειδωλο-λατρίας, τον Ιουλιανό, ετοιμάστηκε το πυρ της τιμωρίας και αιώνιας κόλασης.

(Γεωργίου Δ. Παπαδημητρόπουλου, Θεολόγου-Φιλολόγου-Λυκειάρχου, Με τους Αγίους μας -Μάρτιος, εκδ. Αποστ. Διακονία, σ. 178-181)